

Posvećen svakom kandidatu

Iako nikad zvanično nije stanovao u Starčevu, kao da je pupčanim vrpčama povezan s našim mestom. Kao mali provodio je dane i dane kod rođaka u Ulici Matije Gupca, a kada je poodrastao i stasao u ozbiljnog preduzetnika mnogo Starčevaca je u njegovoj auto-školi naučilo da vozi. Jednom rečju, ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila je Zoran Milošev, vlasnik Auto-škole "Montekristo".

Zoran Milošev, rođen je 5. oktobra 1962. u Pančevu, od majke Katarine (rodom iz Starčeva) i oca Dušana, a ima i brata Petra, koji živi u Nemačkoj. U braku je s Biljanom iz kog ima sina Miroslava i kćerku Katarinu. Zoran je, najpre, završio OŠ "Branko Radičević", potom Gimnaziju "Uroš Predić" i, na kraju, peti stepen saobraćajnog smeru. Studirao je informatiku, ali se zaustavio na drugoj godini. Nakon toga, 1987. godine zaposlio se u čuvenom "Crvenom signalu", da bi 1993. godine otvorio sopstvenu auto-školu pod nazivom "Montekristo". Budući da je apsolutno posvećen poslu, gotovo da nema vremena za neke slobodne aktivnosti i hobije. U mladosti je uspešno trenirao streljaštvo u klubu "Pančevo 1813", a u jednom periodu igrao i fudbal za "Dinamo".

Kako je odrastao mali Zoran?

- Rođen sam i sve vreme živim u Pančevu. Prve tri godine života proveo sam u porodičnoj kući na Tesli, a iz tog perioda dobro se sećam dana kada su roditelji kupili prvi televizor. Dok ga je otac nameštao nešto je palo, na šta je on uzviknuo: "- Pardon!". Otada sam dugo godina mislio da ta reč predstavlja neki deo televizora. Ubrzo smo se preselili na Sodar, gde je tada postojala samo poljana, a na mestu sadašnjeg megamarketa nalazila se neka ogromna rupa i trskara. Tu smo provodili najviše slobodnog vremena i igrali se janjina, konjanika, klikera, klisa i takozvanih guduški, koje neodoljivo podsećaju na bejzbol. Odlazili smo i na Tamiš i redovno se kupali bez ikakvog rizika po zdravlje. Inače, roditelji su radili u banci, živeli smo skromno, ali pristojno, odlazili na letovanja i poneko zimovanje. Imali smo dobar odnos, s tim da je, naravno, bilo mnogo strožije nego danas, pa sam, primera radi, uvek morao da se javljam kada izlazim.

Detinjstvo u Starčevu...

- Premda nikad nisam živio u Starčevu, oduvek sam bio vezan za njega, jer mi majka vodi poreklo iz familije Ivanković, koja je nosila špic-name Štroka. Tako sam redovno provodio raspuste u Ulici Matije Gupca kod deda Stanka Ivankovića i baka Jule, čiji su roditelji Josip i Ana Dogan. Stoga je bilo logično da sam se najviše družio s rođacima Zvonkom i Darkom Doganom, kao i sa Željkom Terzićem. Osim uz već navedene igre, vreme smo provodili pecajući na Nadelu. Mahom smo hvatali sitnu ribu, ali jednom prilikom smo se tamo zatekli s tečom, koji je zakačio nešto veoma krupno i, čak, u prvi mah pomislio da se radi o nekoj podvodnoj grani. Međutim, ogromna riba je za tili čas otkinula najlon iznad plovka i zavukla se u neku trsku. Uskoro su prolazili neki momci i jedan od njih, čuvši šta se događa, skinuo se, bez mnogo razmišljanja zagazio i izvukao šarana teškog nekoliko kilograma.

Škola, vojska...

- Što se uspeha tiče bio sam vrlo dobar i odličan, a najviše sam voleo matematiku i fizičko. Iako danas ne izgledam preterano korpulentno, igrao sam rukomet za reprezentaciju škole. U vladanju sam bio primeran, ali sam brzo propuštao, pa je često dolazilo do jurnjave s profesorima. Kada sam krenuo u srednju školu, tačnije u deveti i deseti razred, klupe sam delio i s dva Starčevca - Draganom Stevovićem i Miroslavom Jočićem, s kim sam i danas u dobrim odnosima. Mali problemi s gradivom nastali su kada sam krenuo u Gimnaziju, gde sam upisao prirodni smer. Išao sam u razred s Jovom Bajerom i Zlatkom Radočajem, kao i Radojkom, koja se tada prezivala Milenković. Ona je prilično odskakala, pa je kasnije i doktorirala. Bajer i ja smo zajedno, kao artiljerci, služili i vojsku u Vranju. Jedan događaj mu još uvek nisam "oprostio". Naime, otišli smo na neki vikend teren, a kako je Jova bio vozač kampanjole kod njega sam nakratko ostavio vreću za spavanje. Ali to "kratko" potrajalo je cele noći. Nije se pojavio, jer su ga nadređeni poslali na neku drugu stranu. Ja sam se prilično smrztio, ali je pomenuta vreća zato njemu sigurno dobro legla.

Izlasci, brak...

- Relativno često dolazio sam u Starčevo. Uglavnom s društvom iz grada, ali sam nastavio i da se viđam i s navedenim rođacima. Glavno mesto okupljanja bila je kafana "Opatija", kasnije sam odlazio u "Bardak", dok seoske slave nikako nisam propuštao. Iako smo se uvek dobro provodili, nikada nismo pravili nikakve ekcese. Malo duže sam se momčio, a interesantno je da sam suprugu upoznao, nigde drugde, nego na "buvljaku". Nakon par godina zabavljanja, tačnije 1997. godine, smo se i venčali. Imamo dvoje dece -Miroslav pohađa Gimnaziju i, poput mene, trenira streljaštvo, ali postiže daleko bolje rezultate, dok ćerka ide u peti razred osnovne škole i peva u horu.

Posao...

- Nakon što sam kratko vreme proveo Biogradu na moru, radeći sezonski posao u jednom hotelu, 1987. godine zaposlio sam se u beogradskom "Crvenom signalu". Bilo je to, zaista, velikom preduzeće koje je držalo do kvaliteta i strogih kriterijuma. Kandidati su morali da prođu predavanja i tek nakon što bi položili test, išli su na obuku i polaganje vožnje. Mislim da se problem nalazio u tome što je prema svakom prilaženo na isti način, pa su zato mnogi padali na testovima, koji su, ruku na srce, bili veoma teški. I što se vožnje tiče pravila polaganja su bila veoma zahtevna. Mnogo toga razlikovalo se i između Vojvodine i "uže" Srbije, a prema mojim iskustvima kandidati su ovde mogli više da nauče. Ne bih da zvučim neskromno, ali oni koje sam obučavao nisu loše prolazili. Bilo je i raznih smešnih, ali i opasnih situacija. Jedna od njih zbila se kada sam obučavao izvesnog čoveka sklonog mucanju. Tek smo krenuli s početnom fazom, put je bio zaleđen, a kandidat je naglo stisnuo kočnicu, iako je to u takvim okolnostima to izuzetno opasno. Tada instuktor, ma koliko vešt bio, ne može previše da učini. Završili smo u kanalu, ali bez većih posledica.

"Montekristo"...

- Firmu pod nazivom "Montekristo" registrovao sam 1993. godine. Moje opredeljenje bilo je da se kandidatu pruži najbolja moguća usluga, to jest da se sa svakim od njih vežba ponaosob. Tako se retko događalo da nekom ne bude nešto jasno na samom ispitu. Prve prostorije improvizovao sam u svojoj kući, a za dve godine kasnije uzeo sam lokal u Ulici Žarka Zrenjanina, gde sam mogao održavam i čaove teorije. U objekat koji i sada koristim uselio sam

se 2007. Jedan od mojih najbližih saradnika otpočetak bio je i Starčevac Dule Radosavljević, koji je radio sa svojim kolima, a mnogi Starčevci su zbog njega školu "Montekristo" prepoznavali kao svoju. Najpre sam koristio polovna vozila, a 1998. godine kupujem samo nova vozila. Kao vlasnik imam mnogo obaveza, pa odavno već ne radim kao instruktor. Pripomaže mi i supruga, sa mnom radi i brat od strica koji je jedan od retkih ispitivača sa licencom, što imaju i svi instruktori. Kao zaljubljenik u kompjutere, pišem i neke programčiće, opet, u vezi sa mojim poslom. Napravio sam i neke baze podataka uz pomoć kojih mogu kvalitetnije da pratim rad kandidata.

Auto-škole...

- Iako mnogi misle drugačije, auto-škola nije visoko profitabilna delatnost i pogotovo otkad je naše stanovništvo platežno oslabilo. Ima i mnogo troškova - nabavka vozila, gorivo, održavanje... Poslovanje je otežano i promenom zakona 2009, čija je primena počela tri godine kasnije. Za razliku od dosadašnje prakse, kandidat sada mora prvo da odsluša predavanja, potom položi teorijski ispit, i tek onda kreće na vožnju, a do dozvole se stiže za dva do tri meseca. Na teoretskim časovima, grupe su male pa možemo da svakom posvetimo dovoljno vremena. Prolaznost na ispitima je sasvim dobra, iz prvog ili drugog puta. Za razliku od nekih ranijih vremena, kada su kandidati polagali u par minuta vrteći se oko dve bandere, toga sad ne može da bude jer ispit ne može trajati kraće od pedesetak minuta. U Pančevu je trenutno osam škola s dozvolom za rad. Mi smo je prvi dobili, u proseku imamo stotinak kandidata, što je u takvoj konkurenciji sasvim pristojno.

Starčevo, danas?

- Mislim da je Starčevo u poslednje vreme jako uznapredovalo, u šta je uloženo mnogo i novca i truda, pa ono postaje jedno sasvim lepo mesto za život sa solidnom perspektivom za bavljenje privatnim biznisom.

Tako govori ovaj veliki prijatelj Starčeva i Starčevaca, a onima koji tek treba da polažu za vozačku dozvolu i odaberu Auto-školu "Montekristo", pokloniće po jedan besplatan ispit.

On im je poručio i sledeće:

- Pre nego što odaberu neku auto-školu neka se prethodno dobro raspitaju i ne nasedaju na razne priče. Pri upisivanju neka obavezno dobro pogledaju šta piše u ugovorima, da insistiraju da izvezu sve časove i da ih niko ne ubeđuje kako znaju da voze. Tako će uštedeti mnogo novca, jer su se mnogi prilično istrošili dok nisu stigli do cilja.